

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Tomáše Blažka a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobkyně: **R. D.**

zastoupena advokátem Mgr. Robinem Mlynářem
sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

proti

žalovanému:

Krajský úřad Královéhradeckého kraje
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2024, č. j. KUKHK-37043/UP/2023 (SH),

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně požádala dne 25. 3. 2021 o dodatečné povolení stavby podle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Žádost se týkala stavby *Sklad zahradního nářadí a drobné zahradní techniky se sociálním zařízením* umístěné na pozemku parc. č. XA v k. ú. xx.

2. Městský úřad Jičín, stavební úřad (dále jen „stavební úřad“), nejprve zamítl uvedenou žádost rozhodnutím ze dne 8. 3. 2022, které potvrdil žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 7. 2022. Krajský soud však rozsudkem ze dne 25. 4. 2023, č. j. 30 A 65/2022-47, zrušil uvedená rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Shledal totiž, že negativní závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny (Ministerstva životního prostředí) ze dne 3. 6. 2022, na němž žalovaný založil své rozhodnutí, bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
3. Stavební úřad poté opětovně zamítl žádost žalobkyně o dodatečné povolení stavby, a to rozhodnutím ze dne 11. 10. 2023, č. j. MuJc/2023/31278/SU/Mez, sp. zn. Výst 2021/7401/Kot č. 95/2023 (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“). Odkázal jednak na nové stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 25. 8. 2023, jednak na nesouhlasné stanovisko orgánu památkové péče (Městského úřadu Jičín, oddělení památkové péče) ze dne 30. 5. 2022.
4. Žalobkyně v odvolání nesouhlasila se závěry uvedených závazných stanovisek, žalovaný si proto vyžádal od nadřízených orgánů jejich potvrzení či změnu. Ministr životního prostředí rozhodnutím ze dne 11. 6. 2024 zrušil závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny s odůvodněním, že Ministerstvo životního prostředí nebylo příslušné závazné stanovisko vydat. Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, závazným stanoviskem ze dne 25. 1. 2024 potvrdil závazné stanovisko Městského úřadu Jičín. Žalovaný následně rozhodnutím specifikovaným v záhlaví rozsudku zamítl odvolání s odkazem na zmíněné stanovisko nadřízeného orgánu památkové péče.

II. Obsah žaloby

5. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
6. Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné s ohledem na nepřezkoumatelnost závazných stanovisek orgánů památkové péče. Zmíněná závazná stanoviska totiž neobsahují konkrétní důvody, pro které je stavba nepřípustná. Orgány památkové péče sice popsaly význam dané lokality, ale neuvedly, v čem konkrétně spatřují negativní vliv stavby na historickou charakteristiku daného místa.
7. Žalobkyně dále namítla, že nadřízený orgán památkové péče se ve svém závazném stanovisku spíše než ochraně kulturních hodnot věnoval ochraně životního prostředí a jeho jednotlivých složek a otázce souladu stavby s platnou územně plánovací dokumentací. Ochrana krajinného rázu se ve svém závazném stanovisku věnoval i Městský úřad Jičín, který dovodil nepřípustnost stavby pouze na tomto základě. Orgány památkové péče však nejsou příslušné hodnotit krajinný ráz či soulad s územně plánovací dokumentací.
8. Závěr o nesouladu stavby s územně plánovací dokumentací je navíc nesprávný, neboť se jedná o stavbu, která souvisí s hlavním funkčním využitím dané plochy stanoveným v územním plánu obce Holín. Pokud jde o zásah do krajinného rázu, samo Ministerstvo životního prostředí ve svém závazném stanovisku uvedlo, že stavba je svým stavebním řešením v krajině nepatrná a nenápadná. Žalobkyně v této souvislosti také namítla, že otázku možného narušení krajinného rázu mohla v daném případě zodpovědět Agentura

ochrany přírody a krajiny České republiky (dále jen „AOPK“), na vydání jejího závazného stanoviska však žalovaný nepočkal. V tom žalobkyně spatřuje procesní pochybení žalovaného, neboť uvedeným postupem jí bylo znemožněno zjistit, zda stavba je z hlediska ochrany přírody a krajiny v území přípustná či nikoliv, případně se proti závěrům orgánu ochrany přírody a krajiny bránit.

9. Žalobkyně dále rozporuje závěr, že pozemek parc. č. XA v k. ú. xx je nemovitou kulturní památkou. V okolí se sice nachází nemovitá kulturní památka, a to výšinné opevněné sídliště – hradiště Prachov, vedené v Ústředním seznamu kulturních památek ČR (dále jen „ÚSKP“) pod rejst. č. 11060/6-1152. Podle žalobkyně se ale uvedené hradiště nachází toliko na pozemku parc. č. XB v k. ú. xx. Tato skutečnost dle žalobkyně vyplývá z veřejně přístupného geoportálu Národního památkového ústavu a podporuje ji i rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 8. 3. 2000, kterým bylo hradiště prohlášeno za nemovitou kulturní památku. Pozemek parc. č. XA v k. ú. xx se tak nachází pouze v ochranném pásmu nemovité kulturní památky. Skutečnost, že oba orgány památkové péče nerozlišují mezi nemovitou kulturní památkou a jejím ochranným pásmem, je dle žalobkyně dalším důvodem nepřezkoumatelnosti závazných stanovisek vydaných uvedenými orgány.
10. Přímo k napadenému rozhodnutí žalobkyně namítla, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s jejími odvolacími námitkami. Žalovaný se odvolává na postup dle § 149 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tedy že vydání negativního závazného stanoviska znemožňuje žádosti vyhovět. Žalobkyně v této souvislosti upozorňuje na to, že ačkoliv je závazné stanovisko podkladem pro rozhodnutí, správní orgán je povinen posoudit, zda je závazné stanovisko úplné, určité a srozumitelné. Za nevypořádanou žalobkyně považuje předně odvolací námitku, že stavba není žádným podstatným způsobem odlišná od okolní zástavby. Žalovaný dále nevypořádal námitku, že závazné stanovisko Městského úřadu Jičín je věcně nesprávné, neboť stavbu posuzovalo prizmatem toho, že bude sloužit ke komerčním účelům. Také z těchto důvodů je dle žalobkyně napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
11. Žalobkyně navrhuje napadené i prvoinstanční rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zejména odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že v odvolacím řízení nastala situace upravená v § 149 odst. 6 správního řádu, s ohledem na existenci zamítavého stanoviska (resp. jeho potvrzení nadřízeným orgánem) tak nemohl rozhodnout jinak než odvolání zamítnout. Žalovaný zároveň posoudil závazné stanovisko nadřízeného orgánu památkové péče z hlediska jeho úplnosti, určitosti a srozumitelnosti a dospěl k závěru, že závazné stanovisko splňuje uvedené požadavky. Odvolací námitky byly vypořádány v rámci hodnocení závazného stanoviska a bylo tak nadbytečné, aby k nim zaujímal stanovisko žalovaný.
13. K námitce o procesním pochybení při nevyčkání na vydání nového závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny žalovaný uvedl, že postupoval v intencích správního řádu. Po potvrzení závazného stanoviska orgánu památkové péče žalovaný dospěl k závěru, že shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí, a umožnil žalobkyni se před vydáním rozhodnutí k podkladům vyjádřit. Žalobkyně tohoto práva nevyužila.
14. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního soudního řádu správního. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
16. Žaloba není důvodná.
17. Krajský soud konstatuje, že žalobkyně v nyní posuzované věci napadá rozhodnutí žalovaného, který potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí žádosti žalobkyně o dodatečné povolení výše specifikované stavby. Podstatu projednávané věci představuje její nesouhlas se závaznými stanovisky orgánů památkové péče, z nichž vychází napadené rozhodnutí žalovaného. Zároveň je namístě uvést, že toto rozhodnutí není nijak založeno na závazném stanovisku orgánu ochrany přírody a krajiny (jak tomu bylo v případě, v němž krajský soud rozhodoval rozsudkem č. j. 30 A 65/2022-47).
18. Podle § 149 odst. 1 správního řádu, *závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. Podle odst. 6 cit. ustanovení jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Podle odst. 7 jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.*
19. Účelem závazného stanoviska dotčeného orgánu státní správy je po odborné stránce posoudit otázku významnou pro navazující rozhodnutí správního orgánu, který není oprávněn si takovou otázku zodpovědět sám. Takto vyřešená otázka je závazná pro výrokovou část navazujícího správního rozhodnutí. Orgány vydávající závazná stanoviska tak posuzují, zda se konkrétní záměr, jehož povolení je v kompetenci rozhodujícího správního orgánu, jemuž jsou závazná stanoviska podkladem, určitým způsobem a případně jakým dotkne zájmů na jimi řešeném úseku.
20. Pokud jde o samotný přezkum žalobou napadeného rozhodnutí, respektive optikou § 75 odst. 2 s. ř. s. obou závazných stanovisek orgánů památkové péče, zabýval se krajský soud nejprve otázkou jejich (ne)přezkoumatelnosti. Nepřezkoumatelnost totiž zpravidla brání věcnému přezkumu rozhodnutí (závazného stanoviska) a posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek.
21. V této souvislosti krajský soud připomíná, že přezkum závazného stanoviska zahrnuje rovněž posouzení, zda jeho obsah, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, alespoň v základní rovině odpovídá požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, č. 2381/2011 Sb. NSS). Tato povinnost byla od 1. 1. 2018 vložena přímo do § 149 odst. 2 správního řádu: *Závazné stanovisko obsahuje závaznou část a odůvodnění. V závazné části dotčený orgán uvede řešení otázky, která je předmětem závazného stanoviska, ustanovení zákona, které zmocňuje k jeho vydání a další ustanovení právních*

předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. V odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 7 As 222/2019-45).

22. Po seznámení se s obsahem závazných stanovisek jednotlivých orgánů památkové péče krajský soud konstatuje, že obě závazná stanoviska jsou přezkoumatelná.
23. Prvostupňový orgán památkové péče konstatoval, že pozemek parc. č. XA v k. ú. xx leží v tzv. Prachovském sedle a je součástí nemovité kulturní památky hradiště Prachov. Uvedená kulturní památka představuje areál, v němž je doloženo pravěké osídlení, raně středověká fortifikovaná struktura sestávající ze sídlišť a pohřebišť, středověké a novověké osídlení. Tento prostor je považován za významnou archeologickou lokalitu. V oblasti Prachovského sedla lze i s ohledem na již uskutečněné nálezy důvodně předpokládat přítomnost movitých i nemovitých prvků archeologického dědictví zejména z doby raného a vrcholného středověku a dále z období prusko-rakouské války z roku 1866. Nejde ale pouze o „*předměty pod zemí*“. Kulturně historická hodnota místa spočívá také v zachování vzhledu dotčené části jinak nezastavěné krajiny, neboť s výjimkou stavby žalobkyně se v dotčené části Prachovského sedla, tedy severně a východně od silnice, žádá jiná stavba nenachází. Daná oblast nebyla zasažena ani jinou terén pozměňující činností. Městský úřad Jičín vycházel rovněž z vyjádření Národního památkového ústavu, které si v řešené věci vyžádal. Také Národní památkový ústav akcentoval potřebu ochrany kulturně historických hodnot dotčené nemovité kulturní památky hradiště Prachov, jakožto součásti historické vrstvy kulturní krajiny, a považoval za žádoucí stavbu odstranit. Ze všech uvedených důvodů prvostupňový orgán památkové péče nesouhlasil s dodatečným povolením stavby.
24. Nadřízený orgán památkové péče potvrdil prvoinstanční závazné stanovisko. Ztotožnil se přitom se závěry Městského úřadu Jičín o hodnotách dané lokality, které byly důvodem jejího prohlášení za kulturní památku. K odvolací námitce, podle níž prvoinstanční orgán sice popsal důležitost místa, ale opomněl uvést důvody, proč by stavba místo narušovala, nadřízený orgán konstatoval, že to vše vyplývá z kulturně historických hodnot lokality, jejichž popisu se městský úřad zevrubně věnoval. Nadřízený orgán připomněl, že mezi kulturně historické hodnoty hradiště Prachov patří především modelace terénu a dochované archeologické situace. V případě archeologických situací je jejich bezprostředním ohrožením výstavba přímo na nich nebo v jejich blízkém okolí. Co se týče konfigurace terénu, jednou z hlavních hodnot lokality je, že se v této části dochovala bez narušení zástavbou, stavba žalobkyně tak logicky narušuje tento cenný nezastavěný prostor. K odvolacím námitkám týkajícím se souladu stavby s platnou územně plánovací dokumentací nadřízený orgán poznamenal, že orgány státní památkové péče nejsou příslušné pro posouzení souladu stavby s územním plánem. Dodal nicméně, že stavba je v rozporu s územním plánem obce Holín. V reakci na odvolací námitku, že stavba zjevně nenarušuje krajinný ráz, nadřízený orgán dále uvedl, že ochrana krajinného rázu je prioritně v kompetenci orgánů ochrany životního prostředí, v daném případě AOPK.
25. Orgány památkové péče se tedy srozumitelně a dostatečně podrobně zabývaly všemi relevantními aspekty posuzované věci. Nadřízený orgán se zároveň řádně vypořádal s námitkami uplatněnými žalobkyní v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, které se týkaly závazného stanoviska prvostupňového orgánu památkové péče.

26. Krajský soud nepřisvědčil žalobkyni v tom, že zmíněná závazná stanoviska neobsahují konkrétní důvody, pro které je stavba nepřípustná. Z výše podaného shrnutí obsahu závazných stanovisek je patrné, že orgány památkové péče vedle obecného popisu kulturně historických hodnot dané lokality také konkrétně vysvětlily, jakým způsobem stavba žalobkyně narušuje tyto hodnoty (stavba je umístěna ve významné archeologické lokalitě, navíc se jedná o jedinou stavbu v dosud nezastavěném prostoru, který je tak cenný i zachovalou konfigurací terénu).
27. Nedůvodná je rovněž žalobní námitka, že orgány památkové péče se ve svých závazných stanoviscích věnovaly především ochraně životního prostředí a jeho jednotlivých složek a otázce souladu stavby s platnou územně plánovací dokumentací, což jim nepřísluší.
28. Závazné stanovisko Městského úřadu Jičín sice obsahuje mimo jiné také slovní spojení *krajinný ráz*, to je však použito především v rámci citace vyjádření Národního památkového ústavu, navíc z kontextu je zřejmé, že k užití uvedeného sousloví došlo v souvislosti s hodnocením kulturně historických hodnot dané lokality (při poukazu na zachování konfigurace terénu). Městský úřad Jičín zde tedy hodnotil přípustnost stavby z hlediska památkové péče, nikoliv z hlediska ochrany přírody a krajiny. K tomu jsou skutečně v daném případě příslušné jiné dotčené orgány (AOPK, potažmo Ministerstvo životního prostředí), jak správně uvedl nadřízený orgán památkové péče ve svém závazném stanovisku.
29. K souladu stavby s územně plánovací dokumentací se nadřízený orgán památkové péče vyjádřil v podstatě *obiter dictum* a v reakci na odvolací námitku žalobkyně. Vzhledem k tomu, že tato otázka se zcela míjí s nosnými důvody, na nichž jsou založena závazná stanoviska orgánů památkové péče, potažmo nyní napadené rozhodnutí žalovaného, nepovažoval krajský soud za nutné blíže se zabývat tím, zda stavba souvisí s hlavním funkčním využitím dané plochy stanoveným v územním plánu obce Holín, jak tvrdí žalobkyně. Irelevantní je také poukaz žalobkyně na konstatování Ministerstva životního prostředí, že stavba je svým stavebním řešením v krajině nepatrná a nenápadná. Orgány památkové péče blíže nehodnotily konkrétní podobu či velikost stavby, nevytýkaly jí například nevhodné rozměry. Nepřípustnost stavby shledaly z jiných důvodů (viz výše).
30. Žalobkyně dále namítla, že orgány památkové péče nerozlišují mezi nemovitou kulturní památkou a jejím ochranným pásmem. Pozemek parc. č. XA v k. ú. xx se dle žalobkyně nachází pouze v ochranném pásmu nemovité kulturní památky hradiště Prachov. Krajský soud k tomu podotýká, že žalobkyně v průběhu správního řízení nijak nerozporovala, že uvedený pozemek je součástí kulturní památky hradiště Prachov. Nicméně za účelem ověření daného skutkového závěru správních orgánů si soud vyžádal spisovou dokumentaci orgánů památkové péče. Z této dokumentace vyplývá (viz zejména tisk z ÚSKP – seznam vybraných kulturních památek – hradiště Prachov, rejst. č. 11060/6-1152), že pozemek parc. č. XA v k. ú. xx je součástí nemovité kulturní památky hradiště Prachov, nikoliv pouze součástí jejího ochranného pásma. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 8. 3. 2000, který je rovněž součástí vyžádaného spisu. Ministerstvo kultury však tímto rozhodnutím pouze doplnilo prohlášení hradiště Prachov za kulturní památku o blíže specifikované pozemky v k. ú. Zámostí, Horní Lochov a Pařezská Lhota. Jak totiž plyne z odůvodnění zmíněného rozhodnutí Ministerstva kultury, hradiště Prachov bylo od roku 1963 kulturní památkou zapsanou v ÚSKP s rozsahem pouze na k. ú. xx. Po provedení dalších nálezů, studiu literatury, letecké prospekce a odborných archeologických expertiz pak bylo zjištěno, že

tato památka zasahuje i do dalších katastrálních území. Uvedené rozhodnutí Ministerstva kultury tedy nepodporuje stanovisko žalobkyně, naopak svědčí ve prospěch závěru orgánů památkové péče. Pro úplnost krajský soud doplňuje, že rozhodnutím Okresního úřadu Jičín ze dne 29. 1. 1998, č. j. RRR/K/164/1998//PP/R10-OP, bylo vymezeno ochranné pásmo pro nemovitou kulturní památku hradiště Prachov (vedené v ÚSKP pod rejst. č. 3258), které zahrnuje širší území.

31. Z listin shromážděných orgány památkové péče tedy nepochybně plyne, že pozemek parc. č. XA v k. ú. xx je součástí nemovité kulturní památky hradiště Prachov. Krajský soud proto považoval za nadbytečné provádět důkaz náhledem do geoportálu Národního památkového ústavu, na nějž žalobkyně v žalobě také odkázala. Krajský soud uzavírá, že nepřezkoumatelnost závazných stanovisek orgánů památkové péče nelze spatřovat ani v tom, že nerozlišují mezi nemovitou kulturní památkou a jejím ochranným pásmem.
32. Krajský soud zároveň souhlasí s uvedeným hodnocením orgánů památkové péče. Žalobní námitky, kterými žalobkyně zpochybňuje věcné závěry závazných stanovisek orgánů památkové péče, jsou nedůvodné. Jak již soud vyložil výše, není pravdou, že by se orgány památkové péče zabývaly stavbou pouze z hlediska narušení krajinného rázu nebo z hlediska jejího souladu s územně plánovací dokumentací. Úvahy orgánů památkové péče vychází z řádně zjištěných skutečností a správně vymezeného referenčního rámce kritérií posuzování (ne)přípustnosti staveb v dané lokalitě, která jsou následně aplikována na konkrétní skutkový stav. Jejich úvahy jsou logické, neodporují si a krajský soud se s nimi ztotožňuje a v plném rozsahu na ně odkazuje.
33. Přímo k napadenému rozhodnutí žalobkyně namítla, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s jejími odvolacími námitkami. Správní orgán je dle žalobkyně povinen posoudit, zda je závazné stanovisko úplné, určité a srozumitelné.
34. Krajský soud nepřisvědčil uvedené námitce. Žalovaný si postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu vyžádal od nadřízeného dotčeného orgánu potvrzení či změnu závazného stanoviska prvostupňového orgánu památkové péče. Nadřízený orgán se s odvolacími námitkami směřujícími vůči závaznému stanovisku orgánu památkové péče vypořádal ve svém závazném stanovisku. Jeho argumentaci poté převzal žalovaný do svého rozhodnutí, což je postup odpovídající zákonu. Žalovaný nebyl povinen vymýšlet nové originální protiargumenty k námitkám žalobkyně, neboť ty již vypořádal k tomu odborně vybavený dotčený orgán (orgán památkové péče). Stanoviska orgánů památkové péče jsou zároveň jasná a plynou z nich logické závěry. Nebyl tedy důvod k tomu, aby žalovaný požadoval po nadřízeném orgánu památkové péče revizi či doplnění jeho závazného stanoviska. Za těchto okolností žalovaný dostal požadavkům kladeným na přezkoumatelnost jeho rozhodnutí, pokud odkázal na tato závazná stanoviska (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65, body 35 a 40).
35. Žalovaný dle žalobkyně dostatečně nevypořádal především námitku, že závazné stanovisko Městského úřadu Jičín je věcně nesprávné, neboť stavbu posuzovalo prizmatem toho, že bude sloužit ke komerčním účelům. Krajský soud k tomu uvádí, že prvostupňový orgán památkové péče ve svém závazném stanovisku mimo jiné konstatoval, že stavba v minulosti sloužila jako stánek se zmrzlinou a v jejím bezprostředním okolí docházelo k parkování osobních vozidel za úplatu. Nadřízený orgán památkové péče v reakci na příslušnou odvolací námitku uvedl, že toto sdělení vnímá jako informaci o „historickém“

vývoji stavby a jejího využití, nelze ji brát jako hlavní důvod pro nevyhovění žádosti o dodatečné povolení stavby. Krajský soud s uvedeným hodnocením nadřízeného orgánu památkové péče souhlasí. Z výše podaného shrnutí závazných stanovisek orgánů památkové péče je zřejmé, že pro jejich závěry je v podstatě bez významu, k jakému účelu slouží (či v minulosti sloužila) stavba žalobkyně. Dovožovat z uvedené „historické“ poznámky Městského úřadu Jičín věcnou nesprávnost jeho závazného stanoviska, potažmo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného, zcela jistě nelze.

36. Za nevypořádanou žalobkyně označuje také odvolací námitku, že stavba není žádným podstatným způsobem odlišná od okolní zástavby. Krajský soud k tomu odkazuje na str. 34 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný konstatoval, že z obsahu spisové dokumentace nevyplývá, že by žalobkyně uplatnila danou námitku v řízení vůči stavebnímu úřadu. Dále lze uvést, že žalobkyně v odvolání uplatnila argumentaci, podle níž stavba odpovídá okolní zástavbě, především ve vztahu k závaznému stanovisku orgánu ochrany přírody a krajiny. Toto závazné stanovisko ale bylo zrušeno v přezkumném řízení ministrem životního prostředí, žalovaný proto (správně) konstatoval, že se nemůže vyjádřit k námitkám týkajícím se tohoto závazného stanoviska (viz str. 25 napadeného rozhodnutí). Také tato odvolací námitka tak byla řádně vypořádána.
37. Nedůvodná je konečná také žalobní námitka, že žalovaný se dopustil procesního pochybení, pokud nepočkal na vydání závazného stanoviska AOPK (poté, co ministr životního prostředí rozhodnutím ze dne 11. 6. 2024 zrušil v přezkumném řízení závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 25. 8. 2023). V průběhu správního řízení již bylo vydáno (a nadřízeným orgánem potvrzeno) závazné stanovisko, které znemožňovalo žádosti žalobkyně o dodatečné povolení stavby vyhovět, konkrétně výše rozebírané závazné stanovisko orgánu památkové péče. S ohledem na § 149 odst. 6 správního řádu tak bylo nezbytné žádost žalobkyně zamítnout (respektive v odvolacím řízení potvrdit zamítavé rozhodnutí stavebního úřadu). Nebylo proto nutné, aby žalovaný vyčkal na řádné vydání závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny, případně také navazujícího závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu, neboť tato závazná stanoviska již nemohla nic změnit na výsledku správního řízení. I kdyby nakonec orgány ochrany přírody a krajiny dospěly k závěru, že stavba je z hlediska jimi chráněných zájmů přípustná, žalovaný by stejně musel s odkazem na závazná stanoviska orgánů památkové péče odvolání žalobkyně zamítnout.
38. K argumentaci žalobkyně, že postupem žalovaného jí bylo znemožněno zjistit, zda stavba je z hlediska ochrany přírody a krajiny v území přípustná či nikoliv, případně se proti závěrům orgánu ochrany přírody a krajiny bránit, krajský soud uvádí následující. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu závazné stanovisko vydané podle § 149 správního řádu není rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., jelikož samo o sobě nezakládá, nemění, neruší nebo závazně neurčuje práva nebo povinnosti. Není tedy samostatně soudně přezkoumatelným rozhodnutím, soudní ochrana před jeho zprostředkovanými dopady (účinky) je umožněna až v rámci přezkumu konečného rozhodnutí, pro nějž je závazným podkladem. Závazné stanovisko dle § 149 správního řádu totiž nemá objektivně vymezený samostatný předmět řízení. Jedná se o podkladový úkon, který se vždy vydává v rámci jiného „hlavního“ řízení (viz rozsudky rozšířeného senátu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, č. 2434/2011 Sb. NSS, a ze dne 15. 12. 2020, č. j. 2 As 8/2018-76, č. 4139/2021 Sb. NSS.). Žalobkyně tedy neměla žádné veřejné subjektivní právo na to, aby bylo vydáno závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a

krajiny. Žalobkyně proto nemohla být zkrácena na žádném právu, jestliže žalovaný ukončil „hlavní“ řízení, tedy řízení o dodatečném povolení stavby, s odkazem na jiné závazné stanovisko, aniž by vyčkal na vydání závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny.

V. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobkyní jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
40. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 24. ledna 2025

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu